

Anders Adells

SLÄKTFÖRENING

MEDLEMSBLAD

Nr 65 April 2004

Anders Adells släktförening

Medlemsblad nr 65, april 2004

Redovisning av enkätsvaren angående önskemål om tidpunkt för det allmänna släktmötet.

Vid det allmänna släktmötet i Tomelilla 02 08 04 inkom en motion om att ändra tidpunkt för det allmänna släktmötet inför kommande år. Första helgen i augusti som rekommenderas i stadgarna för Anders Adells Släktförening är i dag, enligt motionärerna, en tid då många av våra släktingarna fortfarande är på semester och inte kan delta på vårt släktmöte.

Endast 8 svar har inkommit till ordförande:

- 3 önskar att tidpunkten skall vara i maj-juni.
- 3 önskar att tidpunkten skall vara oförändrad, första helgen i augusti.
- 2 önskar att tidpunkten skall vara senare än nuvarande t ex. september.

Tyvärr är detta ett för litet svarsmaterial att dra några slutsatser från. Detta ger inte styrelsen någon uppfattning om vilken tidpunkt som majoriteten anser som lämpligast.

Styrelsen fick dock i uppdrag av det allmänna släktmötet att prova en ny tidpunkt.

I år har styrelsen beslutat att förlägga det allmänna släktmötet till den 4 och 5 september i Örtomta, 2 mil från Linköping. I Örtomta har vi flera släktingar som bott och arbetat. Här finns många minnen att berätta.

Vi planerar även att besöka Ekenäs slott med guidning dagtid och spökvandring fram på kvällen. Se bild och beskrivning nästa sida.

Logi finns att boka på en lantgård i närheten.

Hoppas många kan komma och att det blir en trevlig och spännande samvaro som alltid!
Välkomna!

Hälsningar Ann-Sofi Ringkvist !

Redaktörens ruta.

Här kommer medlemsbladet och inbetalningskort för året.. **Avgiften är 60 kr för enskilda och 100 kr för par.** Jag räknar med att nästa blad skall utkomma i månadsskiftet maj – juni och då kommer samtidigt detaljplanering för släktmötet och anmälningsblanketter för detta. Så hoppas jag som vanligt på bidrag till bladet.

Öved Adell

Anders Adells släktförening

Ordf Ann-Sofi Ringkvist Bygdegatan 236 583 31 Linköping 013-21 32 36

V ordf Anette Svensson Nystrand Rundelen Lindesberg 590 48 Vikingstad 013-21 32 75

Kassör Stefan Adell Lindesbergsgat 5 582 53 Linköping 013-12 83 49

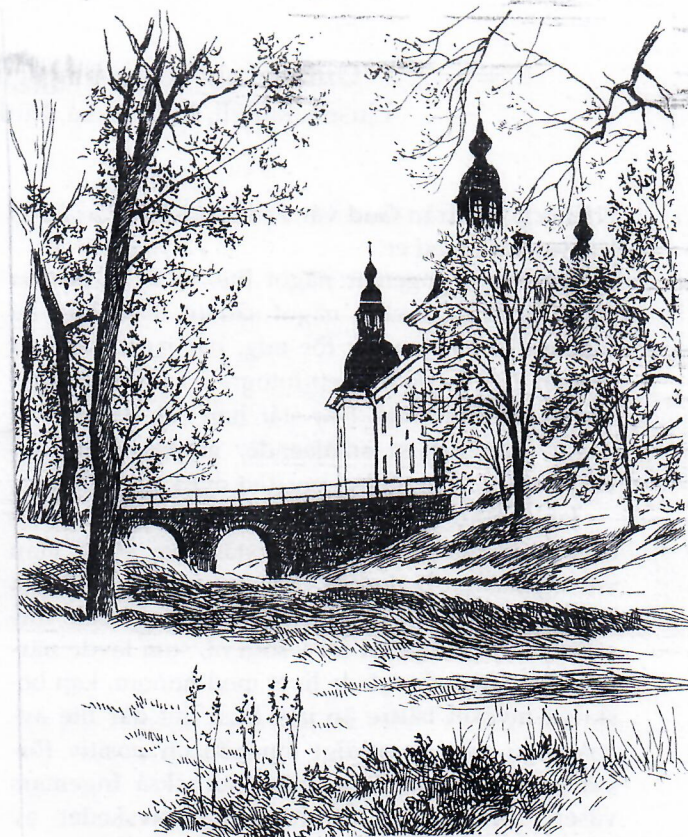
Föreningen har postgirokonto 32 02 38 – 8, Anders Adells släktförening.

Redaktör Öved Adell Höjdenvägen 5 688 91 Storfors 0550-7002

Det finns inget slott i Östergötland som kan tävla med Ekenäs i fråga om fantasifull arkitektur och romantiskt läge där det ligger på en hög klippa över den före detta sjön Teden. Ekenäs i Örtofta socken hörde under senmedeltiden till ätten Natt och Dag. I det nuvarande slottets källarvåning finns delvis bevarat det stenhus som byggdes av riksmarsken greve Svante Sture, som mördades av Erik XIV i Uppsala 1567. När änkan efter Svante Sture, Märta Leijonhufvud dog, delades godset mellan hennes svärsöner Gustaf Banér och Ture Bielke, som båda år 1600 avrättades i Linköpings blodbad.

Byggherren till det 1600-talslott vi ser idag var Peder Banér. Traditionen berättar att han ingick ett vad med Robert Douglas på Stjärnorp och Axel Lillie på Löfstad om vem av de tre som kunde uppföra den ansenligaste slottsbyggnaden. Banér vann med sin spektakulära skapelse.

Mycket av den ursprungliga inredningen från 1600-talet finns kvar i salarna. Slottet är öppet för visningar.

Hämtat från Björn Gidstams bok om Östergötland

Om Andreas i Misterhult

När jag och min man kom till Lungsund och efter något år till Furuvik lärde vi känna en familj med namnet Adell. Var hade jag hört detta namn förut? Efter en tids tänkande kom det! Jo visst, från min barndoms kommun i Småland, som heter Misterhult. Jag bodde i ett samhälle som heter Fårbo, med affär, kiosk och skola. - På kvällarna använde vi ungdomar vår skola till alla aktiviteter. Pingis, symöte, lekar, möten av olika slag: amatörteater och film. - Här var nu en ny präst, som hette Andreas Adell, som kom till vår skola på eftermiddagar och kvällar. Vi hade bibelläsning och annan läsning. För egen del fick jag läsa dikter av olika författare. Vi är ännu i början av 1950-talet. Det blir många fina samtal i vår grupp. Vi var 8-10 personer i olika åldrar. Andreas A. var mycket uppskattad av oss alla. Och när han senare flyttade till annat pastorat, saknade vi honom mycket. - Vi fortsatte dock något år, men som många andra aktiviteter tillkommer, hinner man inte med, när hem, barn och arbete tar all tid.

Men mina tankar går då och då till Fårbo och man tänker tillbaka, ibland går då en tanke till Andreas.

Tänk vad man flätas samman under hela livet av olika händelser.

Tack för att jag fick vara med

Inger Maria

Griftetal vid begravningstjänsten för Ingemar Ahlberg
Ljusets kapell, Lilla Aska, Linköping, fredagen den 26 mars 2004

Nåd och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus vare med er!

Jag kände Ingemar något lite; vi är ju bevars släkt, pysslingar eller något sådant. Den bild av Ingemar som kommer för mig, när jag tänker på honom, härrör sig från ett fotografi, sannolikt taget vid något släktnöte. Där står han och lyssnar till något, lite förtjust småleende, möjligen lite avvaktande, och samtidigt positivt nyfiken.

Jag tror att den bilden är en av de typiska bilderna av Ingemar. Han var, förstås, mer än så. Han var också den hederliga, noggranna och pålitliga människan, den kunnige affärsmannen och försäljaren - och mycket mer, som ni, som levde närmare honom och delade livet med honom, kan beskriva mycket bättre än jag. Men det där lite avvaktande, som samtidigt innehöll en positiv förväntan och förtjusning, tillhörde också Ingemars väsen. Och nu, i det högtidliga avskedet av honom, tänkte jag lyfta fram just det.

Hur det är för Ingemar just nu vet vi inte. Vi kan ana att det finns något. Bara det att vi gärna vill att döden inte ska vara det sista och att vi längtar efter att vi på något sätt ska få träffas igen antyder att det finns en fortsättning. Det vore ju konstigt om den längtan som finns "inbyggd" i oss inte hade ett svar...

Den kristna tron räknar med att det finns en fortsättning. Därför finns det en "ton från himlen" (sv ps 297:2) i varje kristen begravningstjänst och ord om "glädje bortom graven och en framtid full av sång" (sv ps 285).

Hur det ska gå till, förstår vi nog inte, än mindre hur det ser ut där.

Om man ändå får tänka lite kring det, och det alltså finns en fortsättning och Ingemar befinner sig där, då är kanske hans första reaktion just den som finns på den där bilden, att han står där och lyssnar och tittar, lite förtjust småleende, möjligen lite försiktig så där i början, och samtidigt positivt nyfiken och öppen, kanske till och med längtesam, inför vad som ska komma.

Ett av Bibelns sätt att tänka kring livet i himlen är en jämförelse med fröet och den utslagna blomman. Fröet innehåller blommans alla egenskaper, men fröet kan bara ana hur det är att vara blomma. Så, säger Bibeln, är det med oss människor. Vi är här på jorden bara som frön jämfört med hur det blir i himlen. Det som finns antytt här blir full verklighet där. Det som är dolt eller liksom inlåst här kommer fram och blir till sin rätt där. Det goda hos Ingemar, som ni håller högt när ni minns honom, är bara än mer förädlad i himlen. Det som ni bara anade hos honom och det som ni

inte ens anade är där framtaget och gjort levande och friskt.

Jag vet inte hur Ingemar tänkte kring detta. Man jag gillar tanken att han, lite förtjust småleende, ser fram mot att lära känna det fullkomliga livet i himlen.

Vi ska snart fira påsk. Då berättas och högtidlighålls hur Gud så delat det mänskliga livet att han också delat vår död. Och då berättas och högtidlighålls hur Han förvandlade döden till liv, inte till samma liv utan till det odödliga, oförstörbara, riktiga livet. För att göra det fullkomliga livet möjligt måste Han först dö. Det är som med vete-kornet, sade Han, det måste i jorden och dö för att bära god frukt (Joh 12:24).

När kristen tro tror att det finns en fortsättning efter döden grundar sig den tron på det som Gud gjorde den första kristna påsken. I de händelserna finns skälet till att hoppas på en framtid bortom döden, och till att tro att fröet som läggs i marken blir en blomma i en bättre värld ovan där.

Den tron omger nu Ingemar - och oss - i dag vid begravningstjänstens högtidliga avsked av honom.

Amen

Niklas Adell

Ingemar och släktföreningen

Det var säkert Knut Adell som värvade Ingemar till släktföreningen något av de första åren. Redan vid släktnötet i augusti 1970 valdes han in i styrelsen och satt med i arbetsutskottet. 1976 blev han vald till sekreterare i styrelsen, en uppgift som han som han hade ända till 1992 och som han skötte med den äran. Jag minns inte minst hur Ulla och han stod för värdskapet vid i varje fall ett sammanträde hemma hos dem. Han var verkligt engagerad i släktföreningen och deltog alltid i våra släktnöten. Vi minns honom med stor glädje och tacksamhet

Öved Adell

Bengt och hans syskon berättar om Edwin

Minnen kring min bror Edwin som avled den 5 december 2003 på Jakobsbergs Sjukhus, Stockholm.

Med hjälp av mina syskon har jag här nedan försökt göra en sammanställning av våra minnen kring vår bror.

Edwin var nr 6 i en syskonskara av 8 barn. Han föddes den 25 december 1928 på Motala BB. Familjen bodde då i Österstad i Ekebyborna församling, c:a 1 mil utanför Motala. Vår far var då järnvägstjänsteman vid Österstads station på den smalspåriga järnvägen MÖJ (Mellersta Östergötlands Järnväg). 1930 flyttade familjen till Bränninge järnvägsstation, där vår far blev stationsföreståndare. Bränninge ligger 8 km från Linköping i Kaga socken.

Edwin gick i 7-årig folkskola i Kaga och sedan 1 år i Linköping på Folkungaskolan, årskurs 8.

Därefter började han typografutbildning på tidningen Östgöta Correspondenten i Linköping.

1948 var det dags för militärtjänstgöring på F3 i Malmslätt.

Samma år flyttade familjen till Gullbergs järnvägsstation på MÖJ.

Edwin arbetade ytterligare några år inom tryckeribranschen.

1952-1954 gick han kurser på Lunnevads Folkhögskola.

1955-1956 gick han på Grafiska Institutet i Stockholm utbildning till faktor.

Då bodde han hos oss i Södertälje och fick pendla med tåg.

Därefter arbetade han som faktor på olika tryckerier.

1957 gifte sig Edwin med Inger i Kungshusby kyrka i Uppsala län.

Vigseln förrättades av Kyrkoherde Artur Adell.

De bosatte sig sedan i Stockholm.

I början på 60-talet flyttade Edwin och Inger till Uppsala. Då hade familjen utökats med en son, Esbjörn, 1958.

I Uppsala utökades familjen med ytterligare tre söner, Dan 1960, Mikael 1963 och Jörgen 1967.

Edwin var ju mycket intresserad av föreningsverksamhet, så när barnen kom i skolåldern blev det bl.a. "Hem och Skola" som han ägnade sig åt, men även politiken hade fångat hans intresse.

1972 beslöt Edwin och Inger att gå skilda vägar. Inger flyttade så småningom till Norrland med barnen. Edwin sålde huset i Uppsala och flyttade till en lägenhet i Jakobsberg. Han jobbade nu på Liber Grafiska i Stockholm sedan 1962 som faktor.

1978 träffade Edwin, på ett släktmöte i Linköping, Kerstin Bertell. De var båda medlemmar i Adells släktförening, men på olika grenar. "De blev ett par" som man säger nu för tiden. Med tiden blev de Sambo. Kerstin hade en 4- rums-lägenhet med uthyrningsrum i Viksjö, Järfälla kommun,. Dit flyttade Edwin och Mikael, som skulle gå på skola i Stockholm och utbilda sig inom tryckeribranschen.

I mitten på 80-talet byggde de sig ett hus i Spånga.

"SMÅA" hette modellen, och det innebar att de fick hjälp med stommen och sådana tunga arbeten samt VVS och EL, men resten fick de göra själva.

Det blev många timmars arbete när deras ordinarie jobb var slut på kvällen. Edwin hade stått i Stockholms stads "småhus"-kö i ett 20-tal år.

För några år sedan sålde de huset i Spånga och bosatte sig i ett hus i Järfälla kommun, där de fortfarande bodde när Edwin blev sjuk och avled.

Detta hus var från början en barnstuga, som kommunen sålde. Det måste byggas om, bl a. fanns det inget kök i den byggnad som Edwin och Kerstin köpte. Återigen mycket arbete innan det var färdigt. Elen behövde dras om och Edwins älsste son, Esbjörn, som är elingenjör, och bor i Kalix med sin familj, kom till Järfälla och hjälpte till med elanläggningen bl.a. Även de andra barnen ryckte in då och då.

I början av 90-talet pensionerades Edwin.

Eftersom han har varit intresserad av politik så fick han nu mera tid att ägna sig åt den sysslan.

Han hade förut varit fritidspolitiker och mycket aktiv socialdemokrat. Även inom fackföreningsrörelsen var han verksam.

Efter pensioneringen har han arbetat aktivt inom PRO i Viksjö kommun, där han var ordförande i många år. Han var också kyrkvärd i Järfälla kyrka och andra kyrkor i samfälligheten, samt ledamot i kyrkofullmäktige.

Han var under många år ordförande i Verdandi, Järfälla.

samt styrelseledamot i "Järfällabygdens Hus", som har hand om kommunens bostäder.

Dessutom satt han i Skattenämnden i Stockholm för Järfälla kommun.

Han har aldrig haft några problem med vad han skulle göra på fritiden varken före eller efter sin pensionering.

Men han har tyckt om att resa, dels för att sola och bada och dels för att se sig omkring på museer och kyrkor m.m. Kerstin har också varit mycket intresserad av samma saker så de har verkligen kompletterat varandra.

Trots ovanstående arbeten har han också tagit sig tid att träffa sina barn och övrig släkt så ofta tillfälle gavs.

Det här är bara en liten del av alla minnen vi syskon har. Alla har vi ju umgåtts flitigt så ofta vi har haft tid. Det är sällan vi har uteblivit vid varandras födelsedagar och andra högtidsdagar, och telefonen har ju alltid funnits till hands.

Edwin har också varit verksam i styrelsen för Adells Släktförening under flera år.

Han har alltid varit glad och hjälpsam och vi känner ett stort tomrum efter honom och vi skall alltid minnas honom med tacksamhet.

Våra tankar går till vår kära Kerstin och barnen med familjer.

Biskop emeritus Björn Fjärstedt berättar om sitt möte med Arthur Adells prästmötesavhandling från 1954

De pensionerade biskoparna och ett par domprostar i Uppsala- och Stockholmstrakten brukar träffas ett par gånger om året och hustrurna är med. Till mötet i mars i år var jag ombedd att inleda med ett föredrag. Ämnet var: "Som biskop på åskådarplats. Tankar om Svenska kyrkan". Jag avslutade det jag ville säga som följer:

"Är jag bitter till sist, besviken, desillusionerad? Nej, jag kom in i det här med kyrkan från sidan så att säga. Fick en insikt i ett speciellt ögonblick att detta med Gud faktiskt är sant. Och värt att ge sitt liv för. Vad gör en marxistiskt influerad gosse då, streber väl redan då och nyfiken på livet i dess märkliga mångfald? Går till Norrköpings stadsbibliotek, söker upp avdelning C, Religion. Det fanns visst sju böcker där. Det var ju i Norrköping. En var Arthur Adells prästmötesavhandling för Linköpings stift. Han var kyrkoherde i Söderköping och en av högkyrklighetens förgrundsgestalter. Titeln var: "I Guds rika hus".

Den, Herrar biskopar och fru biskopinnor, förklarade för mig, 18 år tror jag visst att jag var, att kyrkan trots sin yttre risighet och ett tidvis djupt förfall, är ett fenomen som i tid och rum bär med sig, fördolt kanske och ändå uppenbart för den som fått syn på det: himmelrikets hemligheter. Och med den insikten en gång i de avgörande åren, sitter jag lugnt i kyrkbänken eller på åskådarplats. Tiden är rimligtvis kort för såväl den partipolitiska ockupationen av styressystemen i kyrkan som den politiskt korrekta, liberala teologin inom nomenklaturen. Frågan är mera när Anden sänder en vind, som Anden alltid förr gjort i sådana lägen; när tiden är mogen för en vändning".

Jag har faktiskt nämnt om händelsen ett par gånger förr i skrift. Den blev ju avgörande. Norrköping var på 1950-talet knappast en särskilt religiös stad och hade väl inte varit det tidigare heller, präglad av motsättningen mellan arbetarrörelse och kyrka i början på seklet som den så otvetydigt var. På Norrköpings Högre Allmänna Läroverk för gossar, som det hette, undervisades förstås i kristendomskunskap, men knappast så utmanande att gossarna tog ställning. Lektorn i ämnet var rolig men ytterst liberal och vad var det för en yngling kommen ur socialistisk-marxistisk familjetradition med tro på framtiden, tekniken och vetenskapligheten som väg ut ur de två världskrigens civilisationskollaps.

Att gå och läsa hörde till, men det var mera tänkt som rimlig allmänbildning. Det var ingen stämning mot tro och religion i familjen, men sådant var helt enkelt bara inte relevant. Eftersom Gandhi och Tagore från Indien hölls högt, följdes inte Stalins religionspolitik. Och eftersom Hitler var boven före alla andra, var sympatin för judisk tro och kultur stark. Men kyrkan som institution hade dåligt rykte i "Peking", som stadens smeknamn var. Julottan var värd ett besök, men det var nog allt.

Så bar det sig då inte bättre än att jag i ett tonårsögonblick – det är då mycket avgörs – kom till en insikt att det som tänkts och sagts i mänskligheten om Gud är sant. Eller i varje fall är sanningen på spåren. Jag vet när det var, tid och plats, men har inte lagt vikt vid det. Det måste ändå ha varit på gång, som det heter, en längre tid.

Vad fanns för ledning vidare i det läget? Den som växt upp i boklig miljö gick till Norrköpings stadsbibliotek i Schwartzska villan vid Södra Promenaden, som det var, och sökte under rubriken C, Religion. Inte hade det lagts an på en omfattande litteratur i det ämnet inte. Jag kan ännu se hyllraden framför mig, en halv, inte mer. Men där stod alltså Arthur Adells bok "I Guds rika hus". Om den skänkts dit eller biblioteket faktiskt köpt in den, vem vet. Författaren var ändå känd kyrkoherde i grannstaden Söderköping och litet stolthet spillde kanske över till rikets fjärde stad en bit norröver.

Arthur Adell var en av högkyrklighetens första företrädare, men vad det var visste jag förstås inte då. Jag visste inte något om "kyrklighet" alls, men boken lyckades förklara för mig vad det grundläggande utanverket – kyrkobyggnaden, gudstjänsten, de kyrkliga handlingarna – var till för. Det var i dessa ting hemligheten om himmelrik bars vidare i tid och rum, från apostlarnas tid, genom kyrkans långa historia och till nu. Och då föll kritiken mot kyrkans yttre brister – de jag hört så mycket om i staden vid strömmen och läst om i kristendomsämnets böcker – åt sidan. Kyrkans svaghet är inte detsamma som evangeliets. Kraften förvaras i lerkärl, helt enkelt.

Så det blev studier i Lund, först med sikte på ett lektorat i kristendom och historia – det fanns en sådan kombination – och sedan efter teol. kanden en teol.lic., teol.dr osv. Jag har egentligen läst om "I Guds rika hus" bara en gång. Kanske litet orolig för att den inte skulle ha samma slagkraft nu som då. Efter lärarår vid fakulteten i Lund kom jag, och familjen, till Indien och där kan ju ingen röra sig fram i städer och byar utan att förstå att kallelsen, dragningen att söka Gud, är en stor sak i såväl den enskildes som i mänsklighetens liv. Både före och efter det har den östliga ortodoxa kyrkotraditionen bidragit med nya insikter i vad liturgin med dess utmejslade skönhet är.

Men den Svenska Tidegården i Adells och Peters utgåva har förblivit en följeslagare genom livet. Jag köpte den första i Lundbergs bokhandel på Kungsgatan. Jag hade nog efter läsningen av prästmötesavhandlingen fattat, att den som vill få inblick i den Heliga Treenighetens mysterium måste läsa Psaltaren. I Tidegården har Arthur bidragit med ett flertal av de hymner som hör till. Alla är kanske inte högsta poesi – och jag har egen erfarenhet av svårigheterna – men några sjunker djupt ner i själens inre, enkla men djupt tänkta. En är den som hör till tisdagens Laudes:

Säll är den människa, o Gud,
Du låter komma i ditt hus
Att dagligt undfå dina bud
Och ledas av din Andes ljus

Ja salig den du finner värd,
att komma för ditt altare
Med hjärtats sång och tidegård,
Med fromma fäders psaltare

Ja, den är numera inte helt politiskt korrekt förstås, det där med "fäder" alltså, men den i söndagens completorium är väl okay:

Ännu en dag till vila går,
Och natten följer i dess spår.
För alltid lyktar denna dag,
O Fader, så är ditt behag.

Din kärleks vård, Din milda vakt,
Ditt ord, som frälsning till oss bragt,
Har lyst vår stig och stärkt vårt hopp
Bevärat oss till själ och kropp.

Biörn Fjärstedt

Ett brev från Malin Adell till Manfred Björkquist

Jag forskar litet för närvarande om min mor Malin och har då fått ett brev från Sigtunastiftelsens arkiv. Malin skrev brevet 1935, och det är så tydligt och lättläst, att jag inte vill skriva om det utan kopierar det direkt.

Det pågående krig som talas om på första sidan är det italienska angreppet, vi kan väl säga Mussolinis angrepp, på Abessinien. Avsikten var ju att Italien skulle få kolonier och Malins förhoppning var att Förenta nationerna skulle ingripa.

Malin, vars mor var judinna, var djupt engagerad i judefrågan, vilket också framgår av det föredrag hon höll i Skåne 1938, och som jag skrev av i medlemsblad nr 28.

Malin var nära bekant med Manfred och hade arbetat både på Hampnäs folkhögskola och på Sigtunastiftelsen, båda startade av Manfred Björkquist.

Lund 29 okt. 1935.

Käre vän Manfred!

Jag sänder dig in-
byggande önskan och ber att det får komma in i För-
lösen så snart som möjligt. Jag har inte sett nummeret
för okt. än. Det kan ju ha varit bortan och det kan
möjligen komma undan. Men mitt lilla inlägg kan
i varje fall komma in i novembernumret. Den
förstår säkert att det rör en livstestament för mig, som
mina tankar ständigt kretsar omkring. Sommar kunde
jag ju i denna redaktionella sak ha vänt mig till
Pastor Sjoberg som ju finns här i staden. Men nu
vill jag få framlägga några tankar för dig. Du är
ju en ekumenisk personlighet och är van att göra
din röst hörd i religiösa och ideella frågor.

Ser du, det förefaller mig som om den s. k. jude-
frågan nu drivas till sin gräns och att kanske mycket
snart en lösning måste komma — god eller dålig
ond, beroende på vilka makter, som då få regera.
Jag föreställer mig, att det nu pågående kriget i kom-
met att bli långt. Jag hoppas och tror att folkför-
bundet kommer att ta ledningen. Då måste
frågan om kolonier tagas upp i Genève. Då bör
"judefrågan" tagas upp i hela sin vidd och så
vill möjligt lösas på ett stort och generöst

sätt. Då skall det skapas möjlighet för de hemlösa
och förtrampade judarna i Tyskland och Polen
att i stora skaror få utvandra och bygga ett
nationellt hem under folkförbundets skydd.

Om i ett genom Transjordanien utvidgat Palestina
eller annorstädes (event. Australien), det blir en
praktisk politisk fråga, som väl med god vilja
kan lösas. Men ser du, det är denna goda vilja
det hänger på. Men när denna stunden kommer
(och jag tror det ej dröjer länge), då skulle den kända
kyrkan ha sagt sitt ord. Det är hon som skall
arbeta fram den goda viljan och förbereda den
praktiska lösningen. Faktiskt är att de bästa
inom judendömet och de bästa inom kristendömet
sträcka sina händer mot varandra. Vi skola stå
~~vid~~ sida vid sida i arbete för detta mål. Vi se ju
att ett liv som gäster i redan överbefolkade länder inte
är möjligt längre. Och i vårt glest befolkade land
hörs redan röster mot det fatala flyktingar, som
fått uppehållstillstånd här. Det får inte komma till
brat och förföljelse även här. Det vore en brännande
skam. Nu är en provostund för oss kristna. Vi få
inte svika. Vad Gud har för avsikt med vår väster-
ländska kultur eller till sist med judendömet, det
vet vi inte, även om överväldigande tankar ibland
liksom skymta. Men vi beta alltid att vår uppgift
är att arbeta för barmhärtighet och rätt. Jag tror

Malin tog mogenhetsexamen (studenten) 1907 och började på hösten samma år studera vid Uppsala universitet. Hon avlade filosofie kandidatexamen 1911 i ämnena Statskunskap, Historia och Teoretisk filosofi. 1 feb. 1915 avlade hon filosofie ämbetsexamen (fil mag) i samma ämnen och dessutom i engelska språket och geografi. Det var under tiden 1913-14 som Malin var lärare på Hampnäs folkhögskola. Efter magisterexamen var Malin extraelev på Samariterhemmets sjukvårdsutbildning i Uppsala i akt och mening att bli missionär. Sedan var hon sjuksyster på Sigtunastiftelsen och skötte sjuka elever, det var spanska sjukans tid. På Sigtunastiftelsen lärde hon känna bibliotekarien Arthur och på nyårsdagen 1920 gifte de sig. Så började ett långt gemensamt liv.

att du skulle kunna väcka "ekumeniska", så att
de belästa denna sak. Men för inte sjunka till
botten i den stora storm, som nu rasar. Tala och
skriv också till andra kristna människor. Jag menar
inte att du skall skriva brev utan att du skall
saga ditt ord, som du gjort många gånger förut
och nu senast i fråga om fred och rättfärdighet.
Ditt ekumeniska motto var en gång: Idealister i alla
länder, förenen er. För mig har i dessa dagar ordet
om dem som lungna och törsta efter rättfärdighet
blivit överväldigande.

Med kärthlig hälsning till dig och Ruth.
Eer tillgivna
Malin Adell.

P.S. Det här stypolitiska brevet verkar kanske något ko-
miskt. Men det är ju ej avsett för trycket. Bui goda
Lampväs- eller Lyttnerarskolan ha vi väl förut refor-
merat världen i våra tankar. Därför att du också gjort
en del sådant i handling, skriver jag till dig. Flut djupt
jag känner i saken förstår du.

M. A.

